

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 1096/24
12.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Марка Јоцића, председника већа, Драгослава Милановића и Виолете Јовановић, чланова већа, са вишим саветником - записничарем Тањом Славковић, у кривичном предмету против **окривљеног АА**, због кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 КЗ-а и кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 2 у вези става 1 КЗ-а, решавајући по жалбама јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Обреновцу и браниоца окривљеног АА, адвоката Љиљане Милошевић, изјављеним против пресуде Основног суда у Обреновцу К.бр.114/24 од 27.08.2024. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447 ЗКП-а, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужиоца у Београду, а у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Љиљане Милошевић, донео је дана 12.11.2024. године

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Обреновцу и браниоца окривљеног АА, адвоката Љиљане Милошевић, а пресуда Основног суда у Обреновцу К.бр.114/24 од 27.08.2024. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу К.бр.114/24 од 27.08.2024. године, окривљени АА је ставом I изреке побијане пресуде оглашен кривим да је извршио кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 КЗ-а, за које му је првостепени суд утврдио казну затвора у трајању од шест година и шест месеци, док му је за кривично дело тешка крађа из члана 204 став 2 у вези става 1 КЗ-а, ближе описано у ставу II изреке побијане пресуде, утврдио казну затвора у трајању од пет година, а потом га применом одредбе члана 60 КЗ-а осудио на јединствену казну затвора у трајању од девет година, у коју казну му је у смислу одредбе члана 63 КЗ-а урачунао време проведено у притвору, по решењу судије за претходни поступак Основног суда у Обреновцу Кпп.Д.бр.10/24 од 28.02.2024. године и то од 27.02.2024. године, када је

лишен слободе, па до упућивања окривљеног у Завод за извршење кривичних санкција.

Првостепеном пресудом, на основу одредби члана 91 и 92 КЗ-а у вези члана 538 и 541 ЗКП-а, од окривљеног АА одузета је имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 КЗ-а на штету оштећене ББ у износу од 78.000,00 динара, те извршењем кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 2 у вези става 1 КЗ-а на штету оштећених ВВ и ГГ у износу од 529.030,35 динара, што укупно износи 607.030,35 динара, па је окривљеном АА наложено да наведени новчани износ од 607.030,35 динара уплати у корист буџета Републике Србије, у року од 15 дана од дана правоснажности пресуде.

Првостепеном пресудом, окривљени АА је на основу одредбе члана 264 став 4 ЗКП-а ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-јавни тужилац ОЈТ-а у Обреновцу, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, побијану пресуду преиначи и окривљеном АА за кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 КЗ-а утврди казну затвора у трајању од седам година, а за кривично дело тешка крађа из члана 204 став 2 у вези става 1 КЗ-а казну затвора у трајању од пет година, а потом га осуди на јединствену казну затвора у трајању од једанаест година и десет месеци;

-бранилац окривљеног АА, адвокат Љиљана Милошевић, због погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, или да исту преиначи и окривљеном за кривична дела за која је оглашен кривим утврди казне затвора у краћем трајању од оних које су му утврђене побијаном пресудом и изрекне јединствену казну затвора у мери мањој од изречене, као и да се према окривљеном укине притвор, или евентуално замени мером забране напуштања стана из члана 208 ЗКП-а. У жалби је бранилац ставила захтев да у смислу одредбе члана 447 став 2 ЗКП-а буде обавештена о седници већа.

Одговор на жалбу јавног тужиоца ОЈТ-а у Обреновцу суду је доставила бранилац окривљеног АА, адвокат Љиљана Милошевић, са предлогом да се жалба јавног тужиоца ОЈТ-а у Обреновцу одбије као неоснована.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је писаним поднеском Ктж.бр.1160/24 од 23.10.2024. године предложио да Апелациони суд у Београду усвоји као основану жалбу јавног тужиоца ОЈТ-а у Обреновцу побијану пресуду преиначи у погледу одлуке о кривичној санкцији, а да се жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Љиљане Милошевић, одбије као неоснована.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, у смислу одредби члана 447

ЗКП-а, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, а у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Љиљане Милошевић, на којој је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом, жалбама, одговором на жалбу и изјашњењем АЈТ-а у Београду у писаном поднеску, након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога, нашао:

-жалбе су неосноване.

Жалбеним наводима браниоца окривљеног АА, адвоката Љиљане Милошевић, оспорава се утврђено чињенично стање, као и оцена изведених доказа и указује да што се тиче кривичног дела разбојништво чињенично стање је погрешно утврђено, као и у односу на кривично дело тешка крађа. У разлозима побијане пресуде првостепени суд закључује да је окривљени АА одмах по уласку у кућу оштећене ББ према оштећеној применио силу, тако што је држао за врат и гурао према кревету. Окривљени је у својој одбрани негирао да је применио силу према оштећеној, док се са друге стране исказ оштећене не може се сматрати сасвим поузданим, поготово што и сама тврди да на врату није имала црвенило коже, или било какву другу повреду. У односу на кривично дело тешка крађа износ украденог новца није поуздано утврђен, с обзиром да су искази оштећених противречни одбрани окривљеног, при чему је првостепени суд износ украденог новца утврдио на основу исказа оштећених, који нису били довољно одређени да би се њихови искази могли сматрати поузданим. Ово тим пре што оштећена ВВ у свом првом исказу није била сигурна да ли се новац налазио само у једној коверти, па се у тој ситуацији исказ окривљеног у погледу износа украденог новца може сматрати поузданим.

По оцени Апелационог суда у Београду, насупрот изнетим жалбеним наводима браниоца окривљеног АА, првостепени суд је ценио одбрану окривљеног, исказе саслушаних сведока и оштећених, као и писане доказе, па је одлучне чињенице, као и чињенично стање, како у погледу објективних, тако и у погледу субјективних околности, у свему правилно утврдио и за свој чињеничноправни закључак у образложењу побијане пресуде дао довољно јасне, детаљне, аргументоване и непротивуречне разлоге, које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду, који се изнетим жалбеним наводима браниоца окривљеног АА не доводе у сумњу.

Првостепени суд је одлучне чињенице везане за кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 КЗ-а, ближе описано у ставу I изреке побијане пресуде, утврдио на основу исказа оштећене ББ, сведока ДД, а делимично и на основу одбране окривљеног АА, те писаних доказа који су детаљно наведени на страни 8 образложења побијане пресуде. Што се тиче кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 КЗ-а, које је окривљени АА извршио на штету оштећене ББ, није било спорно да је окривљени у вечерњим сатима дана 08.02.2024. године дошао у кућу оштећене, да је том приликом одузео две златне огрлице од којих је једна била са златним привесцима, с тим да је одбрана оспаравала да је окривљени АА приликом извршења овог кривичног дела

употребио силу према оштећеној ББ, односно оспоравано је да је сила коју је окривљени АА употребио била усмерена на савлађивање отпора оштећене којом би било спречено одузимање ствари, већ да је сила коју је окривљени употребио била усмерена на одузимање ствари од оштећене. Међутим, управо из исказа оштећене ББ, који је првостепени суд правилно ценио и у целости прихватио као истинит, јасан и уверљив, произлази да је критичном приликом окривљени АА употребом силе према оштећеној одузео од ње две златне огрлице на којој су била три златна привеска, које огрлице су биле на њеном врату, а што је окривљени учинио у намери да присвајањем истих прибави себи противправну имовинску корист. Из исказа оштећене ББ произилази да је дан пре извршења предметног кривичног дела у свом дворишту видела њој непознатог мушкарца који ју је питао да ли ради фризерски салон, да то пита за своју девојку, с тим да му је она рекла да фризерски салон не ради неколико година, истичући да у кући живи сама јер јој је супруг преминуо пре две и по године. Навела је да је сутрадан неко позвонио на врата, мислила је да су то њена кума и комшиница, кренула је да откључа врата, након тога мушко лице је гурнуло улазна врата и ушло у кућу, ухватило је рукама за врат и то са задње стране врата, држао је тако да није могла главу да помери ни лево, ни десно, потом је држао и одгурнуо до дневне собе где спава, гурнуо на кревет и рекао: “Дај паре”, након чега је она кренула ка орману јер је имала нешто новца, рекла је том лицу да нема паре, након чега ју је он гурнуо на кревет, држао је тако док јој је глава била окренута ка кревету и кренуо да јој кида златни накит и то две огрлице које је имала на врату. Првостепени суд је правилно и у потпуности прихватио исказ оштећене ББ, као јасан и уверљив, из кога произилази да је критичном приликом окривљени АА употребом силе одузео од ње два златна ланца, а све на начин ближе описан у изреци побијане пресуде, при чему се употреба силе окривљеног према оштећеној у вези конкретног догађаја не може посматрати парцијално, већ се мора посматрати у контексту целог предметног догађаја и у континуитету, с обзиром да је окривљени АА према оштећеној ББ применио силу одмах по уласку у њену кућу, што произилази и из исказа оштећене.

У вези наведеног кривичног дела, првостепени суд је ценио исказ сведока ДД, власника златаре у којој је окривљени АА у ... продао тањи ланчић и златни привезак у облику крстића, који је претходно одузео од оштећене. Из исказа овог сведока који је првостепени суд правилно прихватио, произилази да је полиција код њега дошла у златару након извесног времена, да им је дао видео снимке са неколико камера, да је у судници препознао окривљеног АА као особу од које је критичном приликом откупио наведени златни привезак и златни ланчић, с тим да окривљени није оспоравао ове наводе сведока ДД, с тим што је истакао да је у Златари “...” добио 32.000,00 динара за продато злато, а које је претходно одузето на штету оштећене ББ. Осим тога исказ сведока ДД који је првостепени суд правилно прихватио као истинит, јасан, уверљив је у сагласности и са видео снимцима са сигурносних камера из његове златаре.

Одбрана окривљеног АА је оповргнута и на основу записника о вештачењу НЦКФ-а, из кога произилази да је траг папиларних линија прста који је уочен на дактилоскопској фолији, обележен као траг број 7, пронађен и фиксиран на спољашњем делу клизне металне капије дворишта оштећене ББ, да је исти идентичан са отиском

папиларних линија палца леве руке дактилоскопираног АА, а што све надаље јасно указује да је окривљени критичном приликом долазио у двориште оштећене и том приликом руком, тачније палцем леве руке, имао контакт са металном капијом, када је на тој капији остао отисак његових папиларних линија, с тим да ни окривљени АА није оспоравао ту чињеницу да је критичном приликом долазио у двориште оштећене и улазио у њену кућу. Првостепени суд је такође ценио и наводе одбране окривљеног АА у погледу кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 КЗ-а, које је извршено на штету оштећене ББ, да према оштећеној није употребио силу приликом извршења дела, односно да је применио само силу малог интензитета, а која је била усмерена на одузимање златног накита оштећене, али не и на савлађивање њеног отпора приликом извршења дела, те да критичном приликом оштећену није држао за врат, да је није гурао на кревет, да није био груб према оштећеној, међутим, овакве наводе одбране окривљеног правилно није прихватио, с обзиром да су у супротности са исказом оштећене ББ, који је првостепени суд у потпуности прихватио, правилно налазећи да оштећена није имала ниједан разлог да се неистинито изјашњава, с обзиром да се чак није ни придружила кривичном гоњењу против окривљеног АА и није поставила имовинско-правни захтев за накнаду штете. Првостепени суд је сходно свему наведеном за утврђено чињенично стање у образложењу побијане пресуде дао довољно јасне, аргументоване и исцрпне разлоге који се изнетим жалбеним наводима браниоца окривљеног не доводе у сумњу, па је подводећи утврђено чињенично стање под правну норму, правилно закључио да су се у радњама окривљеног АА, ближе описаним у изреци побијане пресуде стекла сва законска обележја кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 КЗ-а, за које кривично дело га је правилном применом одредбе члана 22 КЗ-а огласио кривим и такође дао у образложењу побијане пресуде јасне и аргументоване разлоге.

Осим тога, првостепени суд је у образложењу побијане пресуде на страни 15 такође дао разлоге да је ценио наводе браниоца окривљеног АА, адвоката Љиљане Милошевић, да су се у радњама окривљеног АА у погледу кривичног дела које је учињено на штету оштећене ББ стекла сва законска обележја кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 3 КЗ-а на нарочито дрзак начин, а не кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 КЗ-а, те да у конкретном случају окривљени АА није употребио силу ради спречавања отпора оштећене приликом одузимања ствари, већ да је употребио силу мањег интензитета која је била усмерена на одузимање ствари од оштећене, међутим, правилно овакве наводе одбране браниоца окривљеног није прихватио из разлога који су претходно наведени, јер су и ови наводи у супротности са исказом оштећене ББ.

Што се тиче кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 2 у вези става 1 КЗ-а, за које је побијаном пресудом оглашен кривим првостепени суд је ценио одбрану окривљеног АА да је на штету оштећених ВВ и ГГ критичном приликом одузео 2.700 еура, а не 4.500 еура, што је у завршној речи истицала и његов бранилац, адвокат Љиљана Милошевић, да се због тога ради о кривичном делу крађ из члана 203 став 1 КЗ-а, а не о кривичном делу тешка крађа из члана 204 став 2 у вези става 1 КЗ-а, али овакве наводе одбране окривљеног првостепени суд није прихватио, с обзиром да су у

супротности са исказима оштећених ВВ и ГГ, а на основу чијих исказа је као неспорно утврђено да је окривљени критичном приликом на њихову штету одузео најмање 4.500 еура њихове уштеђевине, да је у орману било најмање 4.500 еура, те суд није имао разлоге да сумња у исказе оштећених у погледу количине новца која је била у њиховом орману, односно регалу, а што у динарској противвредности у време извршења кривичног дела, по средњем курсу НБС износи 529.030,35 динара. Осим тога, правилан је закључак првостепеног суда да оштећени ВВ и ГГ нису имали разлога да се неистинито изјашњавају о томе колико је новца било у орману, односно регалу спаваће собе, а што доказује и чињеница да према окривљеном нису поставили имовинскоправни захтев за накнаду штете, очигледно свесни чињенице да окривљени тај новац њима не може да надокнади. Првостепени суд је у вези са изнетим ценио исказе оштећених ВВ и ГГ, па је исте прихватио у целости као јасне, уверљиве и међусобно сагласне у погледу битних чињеница-. Одбрана окривљеног АА оповргнута је и налазом и мишљењем НЦКФ-а, из кога произилази да су два трага папиларних линија прстију који су уочени на дактилоскопској фолији пронађени са спољне стране левог оквира десног крила прозора спаваће собе оштећене ВВ и да су идентични са отисцима папиларних линија палца леве и палца десне руке дактилоскопираног окривљеног АА. Првостепени суд је сходно свему напред изнетом, за утврђено чињенично стање у образложењу побијане пресуде у погледу кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 2 у вези става 1 КЗ-а дао довољно јасне, детаљне и аргументоване разлоге који се и у погледу овог кривичног дела изнетим жалбеним наводима браниоца окривљеног, не доводе у сумњу.

Првостепени суд је, подводећи утврђено чињенично стање под правну норму, закључио да су се у радњама окривљеног АА, ближе описаним у изреци првостепене пресуде, стекла и сва законска обележја кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 2 у вези става 1 КЗ-а, за које кривично дело га је правилном применом одредбе члана 22 КЗ-а огласио кривим, о чему је такође у образложењу побијане пресуде дао довољно јасне и аргументоване разлоге, које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду.

Жалбеним наводима јавног тужиоца ОЈТ-а у Обреновцу побија се првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији, тако што се истиче да је првостепени суд правилно ценио све олакшавајуће и отежавајуће околности, али да отежавајућим околностима није дао адекватан значај, имајући у виду чињеницу да је за кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 КЗ-а прописана казна затвора у трајању од две до десет година, да је за кривично дело тешка крађа запређена казна од једне до осам година, да је првостепени суд пропустио да као отежавајућу околност цени чињеницу да је оштећеног ГГ окривљени познавао, јер је био запослен код њега у време извршења кривичног дела, што посебно указује на његову дрскост, искористивши прилику да када нико није у кући уђе у исту, одузме новац од човека код кога је тада радио, тако да је нејасно зашто је првостепени суд окривљеном ублажио казну у тој мери кроз јединствену казну затвора код свих неспорно утврђених отежавајућих околности и код напред утврђеног чињеничног стања, па се сходно наведеном, предлаже строжије кажњавање окривљеног.

Жалбеним наводима браниоца окривљеног АА, адвоката Љиљане Милошевић, побија се првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији, тако што се истиче да је казна превисоко одмерена, да првостепени суд приликом одмеравања казне није посебно ценио личне и породичне прилике окривљеног, да је млад остао без мајке, да је живот наставио са оцем који је алкохоличар, да је од детињства морао да се сналази, да је у вези са тим од стране првостепеног суда погрешна примена одредбе члана 55а КЗ-а, која је довела до утврђивања појединачних казни за оба дела у већој мери, а тиме и јединствене казне у већој мери, с тим да ранија осуђиваност не може бити у толикој мери цењена као отежавајућа околност, то се сходно наведеном и предлаже као у жалби.

По оцени Апелационог суда, насупрот изнетим жалбеним наводима јавног тужиоца ОЈТ-а у Обреновцу и браниоца окривљеног АА, првостепени суд је приликом одлучивања о избору врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном ценио све околности из члана 54 КЗ-а, које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина правилно одмерена, па је тако од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио чињеницу да је делимично признао извршење кривичног дела, да је отац једног пунолетног детета, да је изразио кајање због извршених кривичних дела, док је од отежавајућих околности на страни окривљеног ценио чињеницу да је раније осуђиван и то чак шеснаест пута, од тога петнаест пута за имовинска кривична дела, с тим да је првостепени суд правилно као отежавајуће околности у односу на кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 КЗ-а, које је извршено на штету оштећене ББ, ценио чињеницу да се ради о старијој особи која има 82 године, која се отежано креће, што је било познато окривљеном АА, с обзиром да је познавао одраније, из виђења. Првостепени суд је, имајући у виду све наведене околности, ценећи друштвену опасност извршених кривичних дела, друштвену опасност окривљеног као учиниоца, понашање окривљеног након извршених кривичних дела, као и околности под којима је извршио кривична дела, те степен његове кривице, претходно окривљеном за кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 КЗ-а, које је ближе описано у ставу I изреке побијане пресуде, утврдио казну затвора у трајању од шест година и шест месеци, док му је за кривично дело које је описано у ставу II изреке побијане пресуде – кривично дело тешка крађа из члана 204 став 2 у вези става 1 КЗ-а утврдио казну затвора у трајању од пет година, правилно налазећи да су у конкретном случају испуњени сви законом предвиђени услови за примену члана 55а КЗ-а, који се односи на институт вишеструког поврата, како је то првостепени суд детаљно и навео на страни 22 и 23 образложења побијане пресуде и потом окривљеног АА применом одредбе члана 60 КЗ-а осудио на јединствену казну затвора у трајању од девет година у коју казну му је у смислу одредбе члана 63 КЗ-а, урачунао време проведено у притвору, правилно налазећи и по оцени Апелационог суда, а имајући у виду степен повреде заштићеног друштвеног добра, те степен кривице окривљеног, да ће се како појединачним казнама затвора, тако и јединственом казном затвора у потпуности остварити сврха кажњавања прописана одредбом члана 42 КЗ-а, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ-а, док се супротни жалбени наводи јавног тужиоца ОЈТ-а у Обреновцу којима се предлаже

строжије кажњавање окривљеног, као и жалбеним наводима браниоца окривљеног АА, адвоката Љиљане Милошевић, којима се предлаже блаже кажњавање, оцењују као неосновани и не доводе у питање правилност и законитост побијане одлуке у овом делу.

Са свега напред изложеног, Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци пресуде, на основу одредбе члана 457 ЗКП-а.

Виши саветник-записничар
Тања Славковић,с.р.

Председник већа-судија
Марко Јоцић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић